

Fra: Rikke Lind [mailto:rikkebundgaardlind@gmail.com
<rikkebundgaardlind@gmail.com>]

Sendt: 25. juni 2014 23:27

Til: Ane Halsboe-Jørgensen; Julie Skovsby; Karin Gaardsted; Annette Lind; Orla Hav; Rasmus Horn Langhoff; Troels Ravn; Lotte Rod; Jeppe Mikkelsen; Marlene Borst Hansen; Annette Vilhelmsen; Trine Pertou Mach; Rosa Lund; Lars Dohn; Henning Hyllested; Karen Ellemann; Peter Juel Jensen; Finn Thranum; Louise Schack Elholm; Anni Matthiesen; Tina Nedergaard; Ulla Tørnæs; Alex Ahrendtsen; Bent Bøgsted; Marie Krarup; Martin Henriksen; Merete Riisager; Thyra Frank; Lene F. Espersen

Cc: <<mia@birkhansen.dk>>

Emne: En dreng der ikke er plads til...

Kære medlemmer af Børne- og Undervisningsudvalget

Jeg skriver til jer, fordi jeg gerne vil give jer et konkret eksempel på, hvor svært skolerne har ved at opfylde kravene om inklusion og stille dig et par konkrete spørgsmål omkring mulighederne for tilskud til støtte i det private skolesystem, som jeg håber I vil besvare for mig.

Jeg skriver på vegne af min veninde Mia Birk Hansen, som er så træt og udkørt at hun ikke selv orker. Mia er enlig mor til Lisa på 6 og Tobias på 9½. Tobias fik for tre år siden konstateret en tumor i hjernen, som har betydet flere operationer, mange smerter og tur/retur til hospitalet. Mia er økonom og har i mange år arbejdet i Københavns Kommune, men har siden Tobias blev syg gået hjemme og passet ham med kompensation for tabt arbejdsfortjeneste.

Det har, selv sagt, været en voldsomt hård tid for hele familien, og i særdeleshed for Tobias. Tumoren fik lægerne bugt med efter den anden operation 2013, og i juni 2014 blev det bekræftet at den er væk. Men han har, grundet de mange operationer, fået et indsnævret synsfelt og lider af hovedpiner mm.

Han er nu, efter et år på børneungecenter for rehabilitering i Virum, blevet testet i den absolut høje ende både fagligt og intellektuelt. Centret og lægerne på Rigshospitalet anbefaler at Tobias kommer ud i en lille (8-12 børn), men helt "almindelig", klasse med almindeligt fagligt og socialt miljø. Centret anbefaler dog, at han får støtte i en indkøringsperiode.

De mange privatskoler han er skrevet op til siger samstemmigt at de ikke kan få støtte til ham. Hvis de søger fuld støtte, så kan de kun få midler til at levere støtte i fire timer ugentligt, siger de. Den kommuneskole han tilhører, og som Tobias startede på i 2010 - Skolen ved Sundet - kan ikke tilbyde ham det rolige og mindre miljø, som han har behov for. De foreslår, sammen med PPR, at Tobias sendes på den specialskole, der ligger ved siden af Skolen ved Sundet - Friluftsskolen - som beskrives således:

"En specialklasserække for børn, der har væsentlige motoriske handicap (fx. spasticitet, muskelsvind, rygmarvsbrok) og ofte har specifikke indlæringsvanskeligheder, som følge af deres handicap."

Skolen tilbyder en mulighed for senere indslusning på Skolen ved Sundet, men selv med de mest optimistiske prognoser, vil Tobias ikke kunne klare 28 børn og tre spor og en, efter Mias udsagn, "larmende kultur".

Mia er nu bekymret over udsigten til at Tobias fortsat skal omgås synligt syge børn hver dag. Det har han gjort i flere år nu, og han har nu behov for, at få lov at vende stille og roligt tilbage. Hun er bekymret for hans selvbillede, og for at de faglige og sociale miljø er helt skævt for Tobias. Hun forstår ikke hvorfor Friluftsskolen er det rigtige tilbud til ham.

Da Mia på mødet med skolelederen i fredags gjorde opmærksom på disse bekymringer, spurgte hun i en hånlig tone, hvad Mia så havde tænkt sig at gøre af Tobias efter sommerferien... Og dette er blot den sidste af flere samtaler, hvor skolelederen har været så ukonstruktiv og nedladende, at dialogen efterhånden er formålsløs. Mia har i alle årene arbejdet med systemet og med alle de instanser, som har haft til formål at hjælpe hende, på trods af at familien har følt sig virkelig dårligt behandlet. Jeg vil ikke gå i detaljer omkring det forfærdelige sagsforløb familien har været igennem. Blot understrege behovet for handling.

Mia er ulykkelig og træt. Hendes søn spørger dagligt hvor han skal gå i skole efter sommerferien og udover at skulle holde humøret oppe for alle tre, skal hun kæmpe med et system, som hun føler sig magtesløs overfor.

Fredag aften skrev Mia på facebook og spurgte, om der er nogen der kender tilbud, som er bedre end det skolen har givet dem. Men jeg tænker, at det er en underlig vej, at skulle sno sig i det her system. Med fare for at denne her historie kan begynde og vandre på sociale medier mm. så synes jeg, at I skulle have muligheden for at svare Mia på hendes spørgsmål.

1. Hvad skal hun gøre? Tage imod tilbuddet trods at det er i strid med lægernes anvisning eller holde ham hjemme og undervise ham selv?

2. Hvor skal hun gå hen?

3. Hvorfor kan privatskolerne ikke får fuldt tilskud, og på den måde aflaste folkeskolen ved at tage nogle af de elever som har brug for en ekstra indsats?

4. Hvorfor kan en kommuneskole henvise et barn til et tilbud, som er fuldstændig forskelligt fra dét som læger og eksperter anbefaler for drengen?

Jeg synes umiddelbart at intentioner omkring inklusion er fine. Men hvis skolerne ikke har mulighederne til at få det til at ske, så er det jo ligegyldigt. Jeg håber I vil sætte handling ordene og gå ind i sagen ved at besvare spørgsmålene for mig.

Jeg ser frem til at høre fra dig.

På Mia, Lisa og Tobias' vegne

Bedste hilsner
Rikke Lind Andersson.

PS: En lignende mail er tidligere sendt til Undervisningsminister, Christine Antorini, Borgmester for Børn og Unge, Pia Allerslev og Medlem af Borgerrepræsentationen i København for Venstre, Karina Rohrberg Jessen.

Med venlig hilsen

Rikke Lind Andersson

Mobil: 33 73 33 02

Mail: <rikkebundgaardlind@gmail.com>